

Kong Sverke

Det var unge kong Sverke,
går for danerkongen at stande:
“Min ædle herre, I det ikke fortryde,
jeg klager for Eder min vånde.”

*Thi føre riddere deres skjold,
der græder så mangen.*

2. “Min fader er slagen ihjel med svig,
og jeg er af landet uddreven;
dankønning, I låne mig Eders mænd,
jeg kan det ærligen hævne.”

3. “Jeg vil låne dig af mine mænd,
både sælandsfar og jude;
de ere de bedste orlogsmænd,
som både kunne hugge og skjude.”

4. “Jeg vil låne dig Engelbret
og dertil herre Karl Grå;
der er ingen i Sveriges land
som ene kan mod hannem stå.”

5. “Jeg vil låne dig herr Ove Dyre
med sit forgyldte horn;
han hugger ned for fode i strid,
som bønder de meje korn.”

6. Det var om en hellig søndag,
der messen var god at høre,
Sverke han rider til Øresund,
han lader sit folk overføre.

7. De lagde ud deres snekker fra lande;
det var så favr en flåde –;
de vare vel syv og syvsindstve
foruden de andre små både.

8. Unge Sverke stander i fremmer stav, n,
og ser han ud i sunde:
“Herre Gud, lad mig enten sejer vinde
eller synke her ned til bunde.”

9. Så kasted de deres anker
alt på den hvide sand;
det var unge kong Sverke,
han tren der først på land.

10. Først drog ungen Engelbret
og så han herre Karl Grå;
så kom unge kong Serke selv,
hans banner var gul og blå.

11. Det mælte ungen herr Engelbret,
og så tog han op på:
“Herr Sverke, I sende vore fiender bud,
I lade dem fejdebrev få.”

12. Bort da red den raske smådreng,
hannem skinned guld på hænde;
der kunne hverken høg eller hund
følge hannem dag til ende.

13. Ind da kom den liden smådreng,
og stedtes han for bord.
Han var snild og kræng i tale,
han kunne vel føje sine ord.

14. Det da mælte han uden gammen,
dertil gav han god evne:
“Sverke, min herre, haver sendt Eder bud,
sin faders død at hævne.”

15. “Hvor da tør du, usselige dreng,
byde mig æggen hin hvide;
hans fader stod mig ikke hug uden et,
han byder mig ikke ud at stride”

16. “Hør I, Sveriges høvding så bold,
I lader Eder ikke forundre;
op da vokser den liden hund
med hvasse tænder i munde.”

17. Det da var den liden smådreng,
han sprang til gangere rød.
Det vil jeg for sandhed sige,
han red, som fuglen fløj.

18. “Hil sidde I, unge kong Sverke,
og kæmper så haver I fromme,
I sadle Eders heste, I drage imod,
Eders fiender monne nu komme.”

19. De droge ud ad bjerge og lide,
og Lene monne de det kalde;
der lagde de af deres kåber blå,
de førte sig i brynjer alle.

20. Tilsammen da droge de ædle herrer,
det var så ynkelig en leg;
det var fuld ondt at stande i den strid,
som sønnen faderen sveg.

21. Frem da rede de danske hovmænd,
de førte så godt et mod;
så sloge de de Vester-Gyllands mænd,
hvor de fore frem, for fod.

22. Kong Sverke hug, og Sverting bed,
der gjordes så varmt om hænde;
det var stor ynke at stande i den strid,
som sønnen ikke faderen kende.

23. Kong Sverke hug, og Sverting bed,
og hjelmene de gjordes røde,
det var stor ynke i striden at stå,
som sønnen slog faderen til døde.

24. Det var unge herr Engelbret,
blæser i sit forgyldte horn;
så vog han de Vester-Gyllands mænd,
som bønder de meje korn.

25. Det var Sverriges høvding så brad,
han hug med sværd så fast;
ikke kunne Sverke andet gøre,
end bøde for hans kast.

26. “Nu haver jeg standet dig femten hug,
ja flere og ikke færre;
du stat mig et for alle dem,
alt for din høvdings ære.”

27. Det var unge kong Sverke,
han der ikke længere hødte;
han hug den høvding i forgyldte hjelm,
så odden i sadden mødte.

28. De danske stode så mandelig bi,
de svenske til liden fromme;
langt hellere ville de på stedet dø
end fra herr Sverke at rømme.

29. De svenske vare to og tre imod en,
thi blev der i krigen stor nød;
så mangan ridder der blegned om kind,
så mangan hovmand blev død.

30. De vare vel otte tusinde mand,
der de af Danmark fore hen;
vel næppelig fem og femti mand
kom hjem til landet igen.

31. Imellem både bjerge og dybe dale,
der gjælder både ugle og ørn;
der græder så mangan yske enk
og halv flere faderløse børn.

32. Imellem både bjerge og dybe dale,
der gjælder både ugle og ravn;
der græder så mangan smuk fæstemø,
haver mist sin fæstemand.

33. De fruere stande i højeloft,
de vente deres herre skal komme;
hestene de komme blodige hjem,
og sadlerne de vare tomme.

34. Kong Sverke vinker gennem gylden hjelm:
“Haver nu denne strid en ende;
flygtig mand ej mister sit mod,
han kan engang omvende.”

35. “Mine fjender ere slagne, mine maver ere
døde,
det gør mig hjertens vånde;
men lever han Sverke år og dag,
han kommer igen til lande.”

36. “Her er tabt, og her er vundet,
her sørges på begge sider;
så vel tror jeg dankonning god,
til hannem jeg henrider.”

37. “Min fader er slagen ihjel med svig,
og skal jeg af landet udrømme,
så ilde skal det de oplændiske bønder
og deres medfølgere bekomme.”

38. “Og før skal jeg lade mit unge liv
og blod og ånd opgive,
førend jeg skal træde fra kongeligt navn,
mine fiender det overgive.”

39. Indbyrdes hoffærd og hemmeligt had
fordærvsens rod monne være;
en moder til kiv, til kamp og strid,
som borttager liv og ære.

40. Den ene den anden fordærver i grund,
når tvende tilsammen monne fægtes;
så kommer den tredje og tager det bort,
uden sværdslag hannem ej nægtes.

Ørindi 25: brad = bráður; ør. 31: gjalde = gjalla; yske = ung; ør. 35: maver = svágrar, skyldmenn.
Sverke, ella Sverker, var svenskur kongur u.l. 1200.

Úr Danske kæmpe- og folkeviser